

Sygn. akt: I C 331/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2018 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego A. B. kwotę 3.617,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 331/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w pozwie przeciwko A. B. domagał się zasądzenia kwoty 17.823,62 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. umowę kredytu gotówkowego o nr (...). Bank spełnił świadczenie, do którego zobowiązał się na podstawie postanowień w/w umowy, w przeciwieństwie do strony pozwanej. W dniu 14 grudnia 2015 roku umową cesji przeniesione zostały wierzytelności z (...) Banku (...) S.A. na powoda. Strona powodowa niniejszym pozwem dochodzi kwoty 16.795,15 złotych tytułem wierzytelności zakupionych przez powoda od banku oraz 1.028,47 złotych tytułem naliczonych odsetek ustawowych od niespłaconego kapitału od dnia 15 grudnia 2015 roku do dnia 26 stycznia 2018 roku. W dalszej kolejności powód wskazał, iż pozwany wezwany został do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Pozwany zadłużenia jednak nie spłacił, wobec czego wniesienie pozwu okazało się konieczne i uzasadnione.

W dniu 9 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 119/18 Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Szczytnie I Wydziału Cywilnego wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko A. B., uwzględniając w całości roszczenie powoda.

W dniu 27 lutego 2018 roku sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty złożył **pozwany A. B.**, zaskarżając go w całości. Wniósł on o oddalenie powództwa w całości, podnosząc szereg zarzutów, w tym przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego strona powodowa wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z następujących dokumentów: bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego dnia 26 czerwca 2012 roku, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 18 czerwca 2013 roku oraz postanowienia o umorzeniu egzekucji z dnia 30 czerwca 2015 roku na okoliczność oddalenia zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 kwietnia 2011 roku pozwany A. B. zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Pozwany otrzymał pożyczkę gotówkową w kwocie 9.731,05 złotych na okres od dnia 7 kwietnia 2011 roku do 13 kwietnia 2015 roku łącznie, na warunkach określonych w umowie. Pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 48 miesięcznych ratach, płatnych do dnia 13 każdego miesiąca, wysokość miesięcznej raty wynosiła 251,92 złotych.

(dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami k. 6-12)

W związku z nieregulowaniem rat pożyczki (...) Bank (...) S.A. we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 26 czerwca 2012 roku przeciwko A. B. z którego wynikał obowiązek świadczenia na rzecz wierzyciela kwoty 11.413,99 złotych wraz z odsetkami obliczonymi od kwoty 9.586,08 złotych wg zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych, któremu Sąd Rejonowy w Szczytnie nadał dnia 18 czerwca 2018 roku klauzulę wykonalności w sprawie I Co 553/13.

(dowód: (...) z dn. 26.06.2012r. k. 72, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k. 72v.)

W/w tytuł wykonawczy był podstawą wszczęcia przeciwko A. B.. postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szczytnie K. K. (Km 942/14). Postępowanie egzekucyjne, wobec bezskuteczności egzekucji, zostało postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 roku umorzone.

(dowód: postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 73)

Dnia 14 grudnia 2015 roku (...) Bank (...) S.A. we W. i (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności, którą została objęta wierzytelność przysługująca bankowi względem A. B., wynikająca z umowy o nr (...) w kwocie 16.795,15 złotych.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 14.12.2015r. k. 23-28, Załącznik nr 6 do umowy k. 18-22)

(...) Bank (...) S.A. we W. sporządził dokument zaadresowany do pozwanego z dnia 11 stycznia 2016 roku, którego treść zawiera informację o sprzedaży przysługującej bankowi wierzytelności z tytułu umowy o nr (...) z dnia 7 kwietnia 2011 roku, na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W..

(...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. działając w imieniu (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. sporządził dokument zaadresowany do A. B. z dnia 11 stycznia 2016 roku zatytułowany „zawiadomienie o przelewie”, którego treść zawiera informację o przejęciu przez Fundusz od (...) Bank (...) S.A. wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 7 kwietnia 2011 roku oraz wezwanie do zapłaty kwoty 16.998,95 złotych do dnia 25 stycznia 2016 roku. Pismem z dnia 7 marca 2017 roku powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 17.396,84 złotych do dnia 24 marca 2017 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 17, zawiadomienie o przelewie k. 14-16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwanego z pierwotnym wierzycielem łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 7 kwietnia 2011 roku oraz fakt, że pierwotny wierzyciel sprzedał wierzytelność wobec pozwanego stronie powodowej. Jednakże w rozpoznawanej sprawie Sąd uznał za uzasadniony podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Według art. 117 § 1 k.c. przedawnieniu ulegają roszczenia majątkowe, a taki charakter ma niewątpliwie roszczenie wynikające z umowy pożyczki, którego dochodzi w niniejszym postępowaniu powód. Zgodnie zaś z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Sąd uwzględnia zatem upływ terminu przedawnienia wyłącznie na zarzut pozwanego. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się zaś od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się zaś wymagalne po upływie terminu do jego spełnienia.

W okolicznościach sprawy za początek biegu przedawnienia uznać należy termin wypowiedzenia umowy pożyczki przez bank. W badanej sprawie nie został wprawdzie zawniósowany żaden dowód pozwalający jednoznacznie określić powyższą datę, jednak z treści bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 26 czerwca 2012 roku i wniosku o nadanie klauzuli wykonalności ww. b.t.e. wynika, że już w tej dacie wierzytelność dochodzona przez bank i nabyta następnie w drodze przelewu wierzytelności przez powoda była już wymagalna. Oznacza to, że trzyletni termin przedawnienia powyższego roszczenia upłynął najpóźniej w dniu 26 czerwca 2015 roku. Tymczasem pozew w rozpoznawanej sprawie, jako czynność, mogąca przerwać bieg terminu przedawnienia, po myśli art. 123 § 1 pkt 1 k.c., został wniesiony dopiero w dniu 1 lutego 2018 roku, czyli już po upływie terminu przedawnienia.

Wbrew twierdzeniom powoda w okresie do dnia wniesienia niniejszego powództwa nie zaistniało żadne zdarzenie, które skutkowałoby przerwaniem biegu terminu przedawnienia. Wprawdzie doszło do złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułu egzekucyjnego na rzecz poprzednika prawnego powoda, a następnie do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie powyższego tytułu wykonawczego, jednak w świetle utrwalonego orzecznictwa uznać trzeba, że powyższe zdarzenie nie przerwało biegu terminu przedawnienia w stosunku do powoda.

Kluczowe znaczenie z tego punktu widzenia ma uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 roku, III CZP 17/17. W tej pierwszej uchwale, której wnioski zostały następnie podzielone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 października 2016 roku, III CZP 60/16, wskazano, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Z kolei w uchwale z dnia 9 czerwca 2017 roku orzeczono, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności uznać trzeba, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez cedenta, jak również złożenie przez niego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, nie mogło wywołać skutków w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia na rzecz powoda, który nie będąc bankiem, nie mógł uzyskać nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułu egzekucyjnego na swoją rzecz.

W tym stanie rzeczy podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia było skuteczne i rodziło konieczność oddalenia powództwa w całości, na podstawie art. 117 § 1 i 2 k.c., w zw. z art. 118 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Skoro pozwany okazał się stroną wygrywającą proces w całości, powód obowiązany jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty postępowania w kwocie 3.617 złotych. Na kwotę tą złożyło się wynagrodzenie reprezentującego pozwanego radcy prawnego, ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w kwocie 3.600 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dn. 14 czerwca 2018r.